

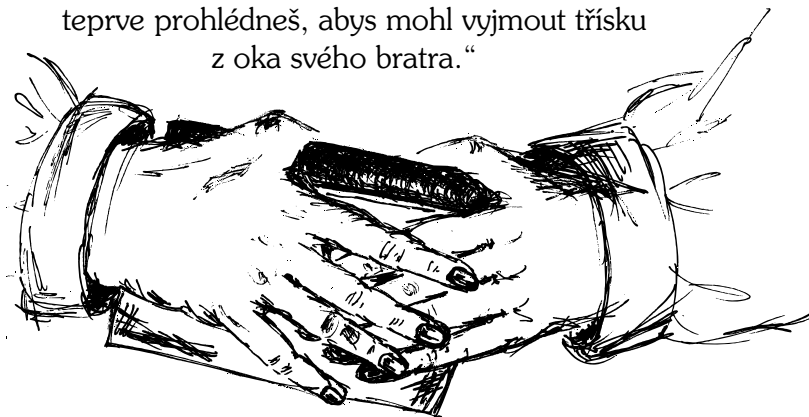
PATHFINDER

Pohrdání

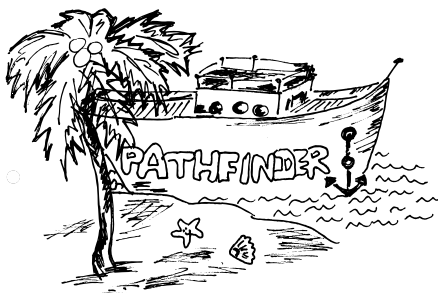
Někdy se v životě setkáme se situacemi, které nás donutí přemýšlet... Něco takového se mi nedávno stalo. Měli jsme ve sboru přednášku v rámci aliančního týdne. Přišlo na ni hodně lidí z jiných společenství věřících. Moje „vysezené“ sobotní místo obsadila žena, kterou občas potkávám ve městě. „Lidé o ní říkají, že je divná, asi bezdomovec nebo není normální, třeba něco...“ pomyslela jsem si. A ona sahá na můj zpěvník! „Chudák zpěvník, vždyť na něm zůstanou bacily, určitě má špinavé ruce. A co to má vůbec na sobě... a proč stále odbíhá? Copak nevydrží chvíli sedět? To je hrozné, vždyť ruší.“ Ale pak jsem se zadívala na její ruce. Nebyly špinavé, ale upracované a krásně vráscitité, hmm... Když přišla modlitební chvíle, tato paní se také modlila. Krátce a prostě. Modlila se za lidi ve městě, aby poznali Boha a uvěřili... Uvědomila jsem si, že i ona je Božím dítětem, že Boha uznává a respektuje tak, jak je toho schopna.

Často se nám stává, že odsuzujeme druhé. Stačí k tomu málo: jsou jiní než my, chovají se jinak, než jsme zvyklí, mají jiný názor či oděv, vystupování nebo... V evangeliu Matouše 7,1-5 se píše: „Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Pokrytče, nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.“

H.

NOSÍTE RÁDI KROJ?

Kde domov můj...

Už v útlém věku mi maminka vštěpovala adresu našeho domu. To pro případ, že bych se někde zapomněl a mohl být neprodleně dopraven do bezpečí.

Také lodě mají na zádi adresu. Svůj domovský přístav, kam se vrací po přestálých bouřích opravit šrámy a podělit se o nové objevy. Pathfinder má jméno takového přístavu vyšitý na kroji.

Říkáme tomu domovenka. Nosí se vždy na levém rukávu a je složena ze jména města, čísla oddílu a loga našeho sdružení (uvedené pořadí je od ramena dolů). Nejde jen o to, kde jsme registrováni, ale kde se cítíme doma, kde nás berou takové, jací jsme, kde jsou ti, na kterých nám záleží a s nimiž se dělíme o své radosti i bolesti. Na závěr zbývá podotknout, že žádný z pozemských domovů není bez chyb. A tak se těším na den, kdy nebeský provianták rozdá nové kroje s domovenkou NOVÝ JERUZALÉM.

K4

Vůdcovský speciál očima ženy

Jsem vedoucí deset let, pravidelně se účastním vůdcovských speciálů a musím konstatovat, že ten letošní je všechny předčil. Dal by se shrnout do jediné věty: „Nebyla to teorie, ale praxe.“ Byl pro nás především zdrojem inspirace, kterou nejvíc potřebujeme. Každá činnost měla myšlenku, vedla k poznávání sebe sama i druhých a měla za cíl rozvoj osobnosti. Hry byly postavené na spolupráci. Tak se učíme být tolerantní, pomáhat si, využívat schopností každého jedince a také pokoře, když si uvědomujeme, že potřebujeme pomoc druhých. Po každé hře jsme rozebrali naše pocity, čím nás daná aktivita obohatila, což vnímám jako velmi důležité. Jsem vděčná za jedinečný kolektiv, spojený Kristovou láskou. Děkuji organizátorům, že nám umožnili být pár hodin dětmi. Děkuji Ježíši Kristu za nádherný dar, který jsme obdrželi se zaslíbením, že bude s námi.

POMNĚNKA

Noční hra po Litoměřicku

Píše se rok 1363... Takto začínal dopis neboli svitek, který dostali zapečetěný společně s mapkou kluci a holky z oddílu MRAVENCÍ z České Lípy a oddílu FARAONI z Litoměřic.

Čekal je těžký úkol. Venku se začalo stmívat. Oddíly byly rozděleny do čtyř skupin. Každá z nich měla vymyslet svůj název a pokřik. První vyrazila skupina s názvem ŠELMIČKY, pak druhá LVÍČATA, třetí ŠMOULÍCI a poslední s prapodivným názvem ZUNIBAMAMAZÁCI.

Všichni si vedli skvěle. Plnili úkoly na stanovištích, luštili rébusy, ale jak se ukázalo, nejtěžší úkol je čekal u kata, kde se skoro všechny skupiny nejděle zdržely. Možná mnozí dostali strach... Kdo ví. Po třech

hodinách
n á r o č n é

túry a úkolů čekaly všechny skupiny na vyhodnocení. Druhý den následovala další hra – hledání pokladu. Všichni byli zoufalí. Kde jen může ten poklad být? Nakonec s pomocí loučí poklad našli v jednom sklepení, které působilo velmi tajemně. Poklad plný sladkostí způsobil dobrou náladu a dodal energii; před obědem jsme si zahráli ještě spoustu super her, u kterých jsme se nejednou zasmáli.

Po dobrém obědě už nezbývalo nic jiného, než se rozloučit. Moc se nám nechtělo, protože jsme poznali nové kamarády a bylo nám spolu fajn. Ale věříme, že další ročník na sebe nenechá dlouho čekat.

Na brzkou shledanou!

PETR – SMÍŠEK

... trvalo celé odpoledne, než jsme se sjeli ze všech koutů Čech, Moravy i Slovenska, ale pak... po řece připlul oheň na svíčkové molo a od něj byl zapálen slavnostní zahajující oheň. Sledovali jsme plameny a přemýšleli: „Jaký bude ten následující týden? Co spolu prožijeme?“ No a jaký tedy byl? Posuďte sami...

CAMPOREE 2002

Slavnostním ohněm jsme všechno začali...

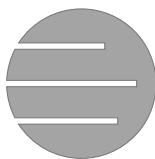
„My jdeme hledat cíl
stezky své, víry, lásky,
naděje...“ Tóny
hymny zněly při
vztyčení a stahování
vlajky...

... všichni, kdo chtěli být přijati do výcvikového tábora S. O. S., museli projít přijímačem. Pak byli pasováni na záchranáře...

Jednou za čtyři roky pořádá občanské sdružení Klub Pathfinder v ČR a SR společné unijní Camporee. První se konalo v roce 1994 v Oklukách na Prostějovsku, druhé v roce 1998 na Samopších. V neděli 21. 7. bylo slavnostním ohněm zahájeno třetí Camporee Klubu Pathfinder. Opět ve Sportareálu v Samopších a na celý týden se zde sešly děti ve věku 9-15 let z českých, moravských a slovenských oddílů Klubu Pathfinder. Tématem Camporee budou, stejně jako u kongresu mládeže, který zde proběhl o týden dříve, všechny aspekty záchranné činnosti – „**S.O.S. Samopše 2002**“. Děti, kterých se na Samopších sešlo spolu s vedoucími 210, po celý týden zakoušeli při různých aktivitách, hrách a sportu na vlastní kůži situace, do kterých se mohou dostat záchranné týmy. Návštěva profesionálních záchranářů – hasičů, policie a zdravotníků – byla nezapomenutelná. Při společných setkáních ve velkém stanu, při zpěvu a zamyšleních mohly děti přemýšlet o duchovních rozměrech zachraňování a také o osobě Ježíše Krista jako o záchranáři, který nás zachraňuje.

Technické zabezpečení nám umožnilo studio AWR, na jehož stránkách www.hlasnadeje.cz najdete kompletní zpravodajství z každého dne Camporee

Ahoj, kamarádi,

ráda bych vám představila jednu z nejbáječnějších akcí, které znám. Konala se v Lipníku nad Bečvou. Helfštýn je akcí skoro historickou, pořádá se totiž už 13 let. Letos přijelo na tři sta pathfinderů. Počasí bylo nádherně slunečné, pouze v neděli trošku sprchlo. V sobotu ráno se začínalo snídaní, jitřenkou a sobotní školou. Frýdlant nad Ostravicí v ní zapojil všech tři sta kamarádů. Rozdal lístky s tématy, utvořil skupinky a pomocí pantomimy měly děti vyjádřit svá zadaná témata. Umět vyjádřit beze slov vztah: Bible a drogy, Bible a peníze atd., to dá kus práce a musí zapracovat i fantazie, ale je krásné, že to dokážeme, a také je fajn, že se zapojí všichni.

Pak měl H. Bucha krásné kázání o různých způsobech chválení Pána Boha. Bylo propleteno písničkami a také jsme si názorně ukázali, jak chválit Pána Boha, a že ho mohou chválit i ramena, kolena, hlava i palce. Víte, jak je nádherné, když společně dokážeme chválit Pána? Jak je krásné vidět všech tři sta rukou zvednutých k nebi? Myslím, že všichni víme, jaký je to pocit, jen na to někdy zapomínáme.

V průběhu akce nás provázel verš z Bible Skutky 14,15. Umíme ho nazpaměť, jelikož jsme ho často používali i s ukazováním. A vyplatilo se ho umět při výstupu na Helfštýn, kde jsme kráčeli po stopách apoštola Pavla a plnili úkoly jako: uspat kouzelníka Elymase, vyjmenovat Desatero nebo se přeplavit v raftu na druhou stranu řeky, tak jako se Pavel plavil z pobřežního města Attalie do syrské Antiochie. Náš kamarád Pepík Štěpánek připravil pro všechny starší noční bojovku. Důležité bylo rozluštit zašifrovanou zprávu. Vyhrála to skupinka, která si říkala HOLKY – a opravdu to byly holky ze sboru Ostrava-město.

Nedělní bojovka o pohár Helfštýna, která se odehrávala na historických hradbách, začala netradičně. Kamarád Slávek, oblečen v kostýmu z kůže, vystřelil z historického bajonetu. Slávek střílel v tělocvičně ze zbraně namířené z okna. Byla to opravdu taková dělová rána, že se i okna sama zavřela. První místo ve starší kategorii získala Komorní Lhotka, a protože zvítězila už potřetí, odvezla si zaslouženě pohár nastálo. V mladší kategorii zvítězil Havířov, který taktéž získal pohár. I cen za krojové vybavení bylo letos mnoho. Velký dík patří Čímanovi, který měl tuto akci na starosti. Ale největší dík našemu Pánu Ježíši, že jsme akci prožili bez větší úhony. Doufám, že vás všechny uvidím zase příští rok v tak hojném počtu.

Chvalme našeho Pána Ježíše s radostí a častěji. Nezapomínejme, co nám říká ve verši Sk 14,15 „...zvěstujeme vám, abyste se od těchto marných věcí obrátili k živému Bohu...“